

Po Listopadu

Na jaře 1990 jsem vystoupil (resp. zrušil členství) z JZD Slušovice a přemýšlel, co dál. Založil jsem si firmu „BIOS“¹ a pokusil se realizovat některé své projekty. Na první z nich mě nalákal můj přítel Okénka. Mělo jít o „plisování“ polyetylénové trouby (či tunelu) pro uschování senáže. Trouba se měla poskládat jako spojovací tunel na letišti a do něho se měla postupně vkládat siláž. Vyrobil jsem model takového zařízení a nakreslil dokumentaci. Projekt měl financovat Okénkův známý z jižního Slovenska. Jel jsem za ním a ukázal mu projekt. Peníze však (naštěstí!) neposlal, čímž celá věc skončila. Své úspory jsem nechtěl věnovat na takový nejistý podnik.

Můj kolega z Piešťan mi pak domluvil jeden „kšeft“ - měl jsem poradit technologům z Vrchlabí, jak vyrábět solární články (v tom směru jsem experimentoval v Tesle Piešťany). Jel jsem tam a pobavil se s nimi, ale finančně jsem na tom nic nezískal – zřejmě nedokážu „prodávat“ své znalosti. Dalším projektem bylo čerpání vody za pomoci větrné turbíny (Savoninova rotoru). Podnět k tomu jsem kdysi našel v jednom ruském časopise a už jsem k tomu dělal několik pokusů. Neměl jsem však dost peněz, abych projekt dokončil. Dnes (po 30 letech) by taková věc byla dokonce aktuální – hodila by se pro kapénkové zavlažování, které vynalezli Izraelci.

K úspěšnému podnikání mně zřejmě něco chybí, není to moje parketa. Začal jsem pracovat jako cizojazyčný průvodce v Národním památníku Tereziín a po roce se stal středoškolským učitelem².

Někdy v létě 1990 jsem přesídlil do Prahy a snažil jsem se nvázat na svou předchozí politickou činnost. V sále Národního technického muzea se právě konala schůze *Občanského fóra pro Prahu 7*, kterou vedla sympatická žena středních let. Vše probíhalo v klidné atmosféře. Na závěr schůze předsedkyně oznámila, že svoji funkci přenechává jakémusi mladému muži. Pídil jsem se pak po tom, co se bude dít dál, ale nic jsem nezjistil. Jak jsem se později dozvěděl, tento muž absolvoval studijní cestu po Holandsku a dál nic nepodnikal; třeba měl nějaké rodinné trable.

V politické činnosti jsem pokračoval až po cca 10 letech, po přestěhování do Davle – pedagogická činnost mě zcela zahltla. Někdy kolem roku 2000 jsem vstoupil do Sociální demokracie a stal se členem místní pobočky ČSSD ve Štěchovicích. Pobočce předsedala místní starostka³. Scházeli jsme se v hospodě u piva a mluvili jen o všeobecných věcech, například o tom, jak vyhrát volby, jak uspořádat nějakou besídku a podobně. Věcné diskuse považovala paní starostka za ztrátu času. Slibovala však, že sem pozve na návštěvu tehdejšího předsedu ČSSD Stanislava Grosse. Chtěl jsem se zapojit do diskuse o ekologii a bytové politice, ale oni mě usadili: „*Tvoje názory nebudou nikoho zajímat. Oni si to tam nahoře upytlíkujou sami*“. Navázal jsem proto kontakt s vedením ČSSD pro Středočeský kraj. Jeden z činitelů mě vyslal jako delegáta na jakousi konferenci o bytové politice. Řídil ji tehdejší ministr (a pozdější premiér) Jiří Paroubek a účastnili se jí starostové a členové obecních zastupitelstev. Ani tam jsem nic nepořídil. Když se přihlásil o slovo jeden ze zastupitelů, Paroubek se ho zeptal: „*Kolik lidí vás volilo?*“. Když odpověděl, že je pouhý člen zastupitelstva, řekl mu pan ministr: „*Vaše názory mě nezajímají*“. Viděl jsem, že tu sedím zbytečně – ale ne tak docela: alespoň jsem poznal, jak to u nás chodí.

1 BIOS je část operačního programu počítače

2 Viz moje *Vzpomínky z let 1959 – 2004* na www.technologie-kvalita.cz

3 Paní Vlková. Tato dáma měla později nějaký problém se zákonem, byla trestně stíhaná

V Davli jsme byli v ČSSD jen tři. Vedl jsem vitríčku a zasedl v několika volebních komisích. Jako delegát jsem se také zúčastnil dvou nebo tří okresních konferencí. První konference byla hojně navštívena a vznikla tu bohatá diskuse. Mezi delegáty bylo asi 10 agilních osmdesátníků, kteří hlásali levicové názory. Snad to byli předváleční socdemáci nebo komunisté. Jeden přítomný delegát jim musel vysvětlit, že dnešní sociální demokraté jsou již ke kapitalistům smířlivější, opustili už Marxův koncept třídního boje.

Poslední konference, které jsem se zúčastnil, se konala v Lidovém domě⁴ a byla jen jakýmsi odleskem slavné historie strany. Lidí bylo málo a řídila ji naše štěchovická starostka. Vlastně jsem tu byl jen nějakou náhodou; přišel jsem se tam podívat a musel jsem zaskočit za delegáta, který nepřišel. Po formálních bodech programu byla diskuse, ve které jsem promluvil o masarykovské demokracii; pak zazněl ještě jeden příspěvek. Najednou se objevil na pódiu muž s papírem v ruce a přečetl návrh usnesení. V něm se vyjadřovala podpora Paroubkovi a dávala se mu plná moc, aby udělal všechno, co uzná za vhodné. Nikdo neodporoval. Všichni hlasovali poslušně pro, až na jednoho⁵. Byl to onen předválečný straník, který se nebál projevit svůj názor.

Když vypukla kampaň proti dvěma poslancům⁶, kteří vytvořili vlastní frakci a podpořili Topolánkovu vládu, vystoupil jsem ze strany. Věřil jsem, že poslanci postupovali podle svého svědomí, ne za „jidášský groš“ jak tvrdil předseda Paroubek. Později jsem trochu koketoval s hnutím *Věci veřejné*, odebíral jsem jejich *Zpravodaj*. Spojil jsem se s předsedou VV v *Mníšku pod Brdy* a zajel tam na kole. Dozvěděl jsem se, že tato pobočka právě zaniká – nedostali finanční podporu z ústředí. Tak jsem alespoň poznal, jak se u nás dělá politika; byl to docela dobrý výlet s posezením nad sklenkou piva.

V Davli-Sloupě, 2.12. 2019

4 tj. v sídle ČSSD

5 I já jsem zvedl ruku pro, podlehl jsem většině

6 Jedním z nich byl „přítel“ Melčák